

<http://www.arianaafghanistan.com>

۲۰۱۷/۰۵/۱۸

جلیل غنی هروی

ضرورت تجدید نظر بر خط دیورند

ریچارد چارنیک، معاون رئیس پارلمان اروپائی در مقاله ای در مورد خط فرضی دیورند به حیث منبع تشنج بین افغانستان و پاکستان نشر نموده که اینک متن آنرا به بینندگان ارجمند وبسایت ملی آریانا افغانستان تقدیم میدارم. جناب روف روشن در مقاله کوتاهی به این وبسایت اشاراتی به گفته های این مقام عالی رتبه اروپائی دارند که کُنه مطلب را افاده نموده اند. این مقاله طولانی دارای جزئیاتیست که دلایل اشتباه غرب و امریکا را نیز توضیح میدارد.

نشریه کرونیکل این مقاله و ابراز نظر چارنیک، معاون پارلمان اروپائی را در سیزدهم ماه می ۲۰۱۷ تحت عنوان «**لازم است اتحادیه اروپا و ایالات متحده امریکا بر خط دیورند برای خاتمه دادن به سیاست دهشت افغانانه پاکستان تجدید نظر نمایند**» نشر نموده است. او می نگارد:

«**وقت آنست که تصامیم دشواری اتخاذ گردد و اشتباه تاریخی معروف به خط دیورند اصلاح شود.**»

وی ضمن تشریح منطقه افغانستان و پاکستان به حیث منبع پرورش دهشت افگنی بین المللی، گفته است لازم است که اتحادیه اروپا و ایالات متحده امریکا بر پالیسی های شان در رابطه با افغانستان جهت تأمین صلح درازمدت در منطقه تجدید نظر نمایند نه این که ملیون ها دالر و ایرو را به افغانستان کمک نمایند و سعی کنند در جنگی پیروز شوند که نمی توانند برنده باشند.

او در ستون ابراز نظر درین نشریه تحت عنوان «**زمان تجدید نظر بر خط دیورند**» هشدار داده است که پاکستان به مداخله و بی ثبات ساختن امتداد خط دیورند به هدف حفظ کنترول آن به حیث سرحدش با افغانستان ادامه خواهد داد. معاون پارلمان اروپائی پیشنهاد می کند که ضرورت مبرم برای غرب است که بر این سرحد مصنوعی دقیق بنگرد و مرز طبیعی و تاریخی بین این دو کشور را به خاطر صلح در منطقه احیا کند.

وی گفته است: بلوچستان و بخش هایی از ساحات قبایل پشتون نشین پاکستان که به زور گرفته شده و به هند برتانوی الصاق گردید (گردیده) لازم است به موقف قبلی آن به حیث جزئی از حاکمیت ملی افغانستان اعاده گردد.

چارنیک گفت حمله سپتمبر سال ۲۰۰۱ بر مرکز تجارت جهانی در نیویارک ندای بیداری برای غرب بود که بر پالیسی خود تجدید نظر نماید. در عوض، آنها تصمیم گرفتند عساکر خود را برای مقابله با تندروان بفرستند و بگذارند ریشه این معضله وخیم تر شود.

از سال ۲۰۰۱ تا کنون هزاران عسکر ایالات متحده آمریکا و اروپا زندگی شان را در افغانستان از دست دادند و تا زمانی که ما باز هم سر خود را زیر ریگ کنیم و نا دیده انگاریم، این قربانی ها ادامه خواهد یافت. چارنیک کی درین مقاله هشدار می دهد که افغانستان منزوی استعداد تاثیر منفی بر امنیت و ثبات همسایگان و فراتر از آن بر جهان را دارد.

(چارنیک کی) گفت «وقت آنست که تصامیم دشوار اتخاذ گردد و اشتباه تاریخی معروف به خط دیورند اصلاح شود» چارنیک کی می نگارد که با گذشت سالها حفظ روابط بین افغانستان و پاکستان بدتر شده است. بر خورد های مکرر سرحدی نمونه بر خورد های بین دو کشور در اثر اختلافات روی خط دیورند است. وی برای تقویه نظرش از حادثه هفتم ماه می در سرحد چمن در بلوچستان یاد می کند که گلوله باری از جانب اردوی پاکستان به کشته شدن عساکر افغان انجامید.

در حالی که پاکستان می گوید پنجاه عسکر افغان را کشته و بیش از یکصد تن آنان را زخمی ساخته است افغانستان می گوید تنها دو عسکر کشته شده است. این حادثه به انتقام یک بر خورد قبلی بود که در آن ۹ نفر کشته و چهل و پنج تن در جانب پاکستانی زخمی شده بودند و این زمانی که بود که قوای افغانستان بر افراد امنیتی پاکستان که از هیأت هیأت سر شماری حفاظت می کردند، گلوله باری کردند.

با تأکید بر اینکه افغانستان همواره بر خط دیورند به عنوان یک سرحد مصنوعی دیده که از طرف حکمروایان استعمار گر هند برتانوی بر آنها تحمیل گردیده، معاون پارلمان اروپائی می گوید: «خط دیورند تلاشی بود از جانب هند برتانوی تا عمق ستراتیژیک خود را حفظ نماید و یک خط حایل در مقابل پیشرفت روسیه به نیم قاره هند از طریق افغانستان ایجاد نماید»

وی می گوید این خط سرحدی مصنوعی از طرف انگلیس ها در سال ۱۸۹۳ کشیده شد و منجر به جدا ساختن رسمی ساحات وسیعی از بلوچستان و مناطق پشتون نشین متعلق به افغانستان بود و الحاق آن به هند برتانوی گردید. چارنیک کی می نگارد که در دوران آخرین روزهای استعمار انگلیس بر هند، پشتون هایی که در جانب هند برتانوی خط دیورند زندگی می کردند به رهبری خان عبدالغفار خان که به «گاندی سرحد» معروف است با تشکیل پاکستان مخالفت نمودند.

چارنیک کی می افزاید: «هویت پشتون ها از ملیت گرانی آنها منشأ می گیرد نه از دین شان و به همین دلیل بود که با شرایط تشکیل پاکستان مسلمان تطابق نکردند. اما زمانی که واضح گردید که حکمرانان برتانیه به تقاضای پشتون ها برای انضمام با هند موافقت نمی کنند، در عوض تشکیل پشتونستان را تقاضا کردند که سرزمین جداگانه برای پشتون ها بود و از طرف افغانستان نیز پشتیبانی گردید. ولی برتانوی ها مشتاق تشکیل یک پاکستان نیرومند بودند و بنا بر آن نخواستند که این اشتباه تاریخی شان را که خط دیورند از آن نمایندگی می کند پس بگیرند و در نتیجه مناطق پشتون نشین سرحد شمال غرب جزئی از پاکستان شد»

چارنیک کی می گوید: حکومت های افغانستان یکی پی دیگری از به رسمیت شناختن خط دیورند به حیث سرحد بین المللی بین افغانستان و پاکستان از تشکیل پاکستان در سال ۱۹۴۷ به بعد امتناع ورزیده اند. وی می افزاید که پاکستان از هر وسیله ممکنه برای حفظ حالت موجوده استفاده کرده است تا نگذارد که یک حکومت قوی در افغانستان به وجود آید که بتواند اعتبار سرحد موجوده را به امتحان بگیرد. پاکستان به تأسیس حکومت های

دست نشاندگانش در کابل کمک نموده و نفوذ کشور هایی مانند ایالات متحده آمریکا، روسیه و یا هند را که می توانند با تسلط پاکستان مقابله نمایند، محدود ساخته است.

چارنیک می کند که ساحات پشتون نشین و بلوچ ها در پاکستان عمداً نادیده گرفته شده، جنگ بین گروه های قومی دامن زده شد، و آنها را به قوای استخدامی تندروان تنزل داده تا اسلام آباد بتواند ارتباط ستراتیژیک خود را در منطقه حفظ نماید.

اما تمام حکومت های افغانستان به شمول رژیم طالبان که از حمایت پاکستان بر خوردار بود در برابر تمام اقدامات پاکستان برای رسمیت دادن خط دیورند مقاومت نمودند.

به قول ملا عبدالسلام ضعیف سفیر سابق طالبان در پاکستان در زمان حکمرانی طالبان از ۱۹۹۶ تا ۲۰۰۱ پاکستان سه بار تلاش نمود که این سرحد را رسمیت بخشد ولی در هر بار ناکام شد.

«تصمیم اخیر پاکستان برای آغاز نصب کتاره های سیمی در سرحد و گلوله باری قوای افغانی از آن طرف خط که ناشی از این اقدام بود، دوام این عملیه است»

چارنیک می گوید دفاتر امنیتی پاکستان در تلاش برای حفظ عمق ستراتیژیک در افغانستان از گروه های دهشت افکن به حیث نمایندگان و نائبین در حفظ بی ثباتی و تضعیف افغانستان استفاده کرده است.

وی متذکر شده است که یک دهه بی ثباتی در امتداد سرحد به وضعی انجامیده که دولت پاکستان کنترول مؤثر خود را بر سرحد غربی از دست داده است و مردمان قبایلی را گذاشته آزادانه و بلا مانع بین دو کشور رفت و آمد داشته باشند.

چارنیک می نگارد «تا زمانیکه این علامه گذاری، که در اصل برای ساحات تحت نفوذ کشیده شده بود نه برای یک سرحد بین المللی، از جانب جامعه جهانی احترام گردد، پاکستان به نقش خود برای «یک بازی بزرگ» درین منطقه، حتی به بهای صلح در منطقه، ادامه خواهد داد»

چارنیک گفت: «این اشتباه تاریخی، و یا اگر دقیقتر گفته شود، این فتنه حکمرایان استعمار انگلیس با تقسیم سرزمین افغان ها، در سال های اخیر از طرف ایالات متحده آمریکا و سایر کشورهای غربی به منظور منافع اقتصادی خود شان، دایمی ساخته شده است»

وی علاوه کرده اما با گذشت سالها تأثیر این بی ثباتی حاکم در هر دو طرف این خط سرحدی دیورند، بیش از این محدود به منطقه نمانده، و اکنون به جهان غرب نیز سرایت کرده است.

تداوم هجوم پناهندگان افغانستان به اروپا و حوادث دهشت افگنی که به منطقه سرحدی بین افغانستان و پاکستان ارتباط می گیرد، عواقب آنست.

وی گفت: در سال ۲۰۱۵ در خواست پناهندگی افغانها یکصد و هفتاد و پنج هزار بود که بعد از سوریه بیشترین رقم است.

پایان